

מאור יוסף

גליון שבועי לע"נ מו"א חזקיה יוסף חיים בן שרה ברכה
תג הסוכות התשפ"ז גיליון 324

מאור יוסף

לע"נ מו"א
חזקיה יוסף חיים
בן שרה ברכה

ממתק לטיולת שבת

על ימי בין הזמנים

כל מטרת הלמוד היתה על מנת לקיים את הדברים. ולכן, עלי למהר הביתה ולעשות את שבקשה אימיו! סב הנער על עקבותיו ושב לבית אמו. הוא טיפס אל עליית הגג, חיטט בין החפצים עד אשר מצא את חבילת השחת המבוקשת.

'הנה, אמא, השחת שביקשת', הגיש את החבילה לאמו בעיניים מושפלות מבושה, 'אנא, מחלי לי על שלא מילאתי את בקשתך מיד'.

כעת כשלב קל עליו מיהר הנער אל בית המדרש ובידיים רוטטות פתח את הדלת, היהודי הקדוש שקוע היה עדיין בעינו, והנה, אך נפתחה הדלת, הרים הצדיק ראשו מן הספר וחיוך האיר את פניו הקדוש, הוא קם ממקומו ופנה אל התלמיד הניצב על הסף. 'האם ידוע לך מי מלווה אותך כעת?' הנער היתום השפיל פניו במבוכה, חבריו התבוננו חליפות ברבם ובחברם אך זולת הנער שבפתח לא ראו מאומה.

'אמור נא, שב הצדיק לשאול, איזו מצוה חשובה קיימת זה עתה, שבזכותה בא עמך מלווה כה נכבד?' והנער עדיין שותק במבוכה.

'כשנכנסת הנה, המשיך הצדיק, ראיתי כי האמורא אביי מלווה אותך. ובהיכנסו, האיר את עיניי ויישב את הקושיה החמורה שהתלבטתי בה שעה ארוכה. אמור לי אפוא, על מה ולמה זכית למלווה גדול שכזה?' או אז פצה הנער את פיו וסח את אשר עבר עליו בשעה האחרונה.

'הבנתי שטעיתי, סיים, ולכן שבתי הביתה ומילאתי את רצון אמי'.

'אכן, פנה הצדיק אל תלמידו, ברור כשמש על שום מה זכה חברכם לליוויו של אביי. אביי יתום היה מאביו ומאמו, ושמו הנו ראשי תיבות של המלים: 'אשר בך ירוחם יתום'. האמורא אביי לא זכה בימיו לקיים את המצווה החשובה, מצות כבוד אב ואם, ולפיכך מאז פטירתו נוהג הוא ללוות את המקיימים את המצווה הזו, שכן עז רצונו להצטרף אל אלו הזוכים לקיים את המצווה החשובה, מצוות כבוד אב ואם (פחד דוד)

שקועים היו היהודי הקדוש מפשיסחא זי"ע ותלמידיו בלימוד, והנה ענין קשה מאד. התעמק הצדיק בלימודו, וכלל לא חש בנעשה סביבו. כל אותה עת ישבו סביבו התלמידים והמתנינו עד אשר ימשיך רבם בשיעורו. ואולם עיונו של הצדיק באותה סוגיה חמורה ארך זמן רב.

לפתע חש אחד התלמידים הממתנים ברעב. אמר אפוא לנפשו: 'בוודאי יוסיף הרבי להגות בסוגיה עוד זמן רב, בינתיים אמחר לבית אמי ואטעם דבר מה על מנת להשקיט את רעבוני'. במחשבה זו מיהר אל ביתו, אכל דבר מה ופנה לשוב אל בית המדרש. עודנו על סף הבית, וקולה של אמו השיגו: 'אנא בני, התוכל לעלות אל עליית הגג להוריד חבילת שחת? הן יודע אתה, בני, שאינני מסוגלת לטפס לגג, וכה זקוקה אני לשחת!' 'אמא, השיב הבן, עלי לחזור מיד אל בית המדרש. הן הרבי יסיים עד מהרה את עיונו בסוגיה ויתחיל להסביר את הדברים באזני התלמידים!' מוטב, בני, הבינה האם והפטירה אנחה, שתשוב ללימודך.

סלח לי על שביקשתיך לטפס אל עליית הגג. אך מה לעשות, ואני זקוקה לעתים קרובות לעזרתך. דמעה נגרה מעיניה, לא קל להיות אישה אלמנה!...

כשהמילים של אמו מלוות אותו יצא הבן מהבית ופסע לעבר בית המדרש. תחילה צעד במהירות, חושש היה שמא יפסיד שמץ מדברי רבו. אך הנה נעשו צעדיו מתונים קמעה, ולפתע עצר על מקומו בבהלה, 'לשם מה אני לומד? שאל את עצמו שאלה נוקבת. לאיזו מטרה אני כה ממהר אל בית המדרש? האם כדי ללמד ולדעת עוד ועוד? וכי מה אשיג אם אוסיף לעצמי ידיעות והרי כל מטרתו של הלמוד היא על מנת לקיים את הדברים!' 'אמנם למדתי הלכות כיבוד הורים, וההלכות שגורות על פי'.

אך כאשר הגיע הרגע לקיימן מה עשיתי? עזבתי את אימי ולא מילאתי את משאלתה, האם לשם כך למדתי את ההלכות? 'לא!'

רגל על רגל

שאלות ותשובות הרב דוד טורני שליט"א
עמ"ב

המעטפה הצחורה

סיפור לשבת עמ"ב

קנאה בחברותא

את שאלת-י יצחק זילברשטיין שליט"א
עמ"ב

גיוס כספים

החיווך השבועי
עמ"ב

השבוע העליון מוקדש

לרפאת האון רבי משה בן פהסא, והאון רבי שלום מאיר בן ציר, רבי יעקב בן נדריס. חתן. רבי יעקב עזרא בן לאה, מרגלית שרה בת חוה ברכה. ולרפאת כל חולי עמי, ליוון הון אורסל בת-זוה, יצחק בן באשע, חיים בן שרה, אפרת בת שרה, רחל בת עות, ונחמי בת מרים, סימה בת זיוה. להצלחה בחי' עת וילה בת חכמה-אולן, דוד בן פרחת, שלום יהודה בן חנה ברכה, מיכאל מיל, שמואל יצחק בן חנה, ולע"ז שמואל בן חנה ברי, צורי שדן בן חנה, ר' רפאל יהודה בן אסתר, ביהודה בן יצחק בן מרסל.

סיפור לשיבת המטפה הצחורה

ר' משה

הביט במעטפה הצחורה וקרבו התמלאו בסקרנות, מהולה בתקווה לבשורה נפלאה. הו, כמה שהוא חיכה למעטפה הזו. כן, היו זמנים רחוקים שהיה לא הגיעה ואז חיצו אכזבה פילחו את ליבו, אבל בעשור האחרון מנהלי הכולל שלו עשו הכל כדי לשמח את האברכים. רצו, התרימו, לוו, קיבלו אשראי בנקאי, העיקר שר' משה וחבריו יצאו מרוצים מן המעטפה. נו טוב, אתם צריכים להבין, ר' משה הוא אברך בן 35, מטופל בשבעה ילדים ואשה שעובדת בחצי משרה כמזכירה. חיים מהיד לפה, מלומדים בניסים ובהשגחות פרטיות, שכל אחת מהן היא סיפור מזהים בפני עצמו. אחד הניסים המיוחדים של ר' משה ורעייתו, זו המעטפה הלבנה שמוגשת לידי - פעמיים בשנה - כמה ימים לפני ראש השנה, וסמוך נראה לחג הפסח. כן, הימים הלחוצים והדחוקים הללו, המורכבים מהכנות רוחניות לחג, ולא פחות מכך, מהוצאות כספיות שמתחילות ולעולם אינן מסתיימות.

"שנה טובה וחג שמח לך ר' משה" רשום בכתב יד לא רהוט במיוחד, ומתחת לאותה שורה לקונית משהו, חתימת ידם של העסקנים מחזיקי הכולל.

ר' משה מישש את המעטפה בנסיון לבדוק את עובייה. העובי לא בישר טובות. הוא העדיף בשלב ראשון לקפל את המעטפה לשלוש, ולתחוב אותה לכיס חולצתו. "מעטפה שקרובה ללב יכולה להפתיע" הרהר. "אחזיק אותה בכיסי, אולי אגלה שם הפתעה מרעישת. נכון, כאשר מונחים שם חמישה שישה תלושים, אז העובי מורגש, וגם הסכום בהחלט משמח ומעודד. מדובר בערך בין 600 ל-1,200 ₪, תלוי מה רשום על התלוש. הפעם לא מיששתי תלושים... חוששני שיש בפנים נייר מקופל... אבל לך תדע, אולי רשום בתוכו אישור קניה בסכום כפול... אולי העסקנים עשו עיסקה עם מרכול גדול, והנייר שבפנים עוד יחולל נפלאות..." קיווה.

הוא יצא מהכולל אחוז בידו הימנית את התיק עם ספריו, ובידו השמאלית שלוש חבילות טיטולים. אוטוטו ראש השנה, סף תשרי, החגים בפתח, ריבונו של עולם, המעטפה הזו לא מבשרת טובות. הוא עולה לאוטובוס ופוגש את ר' שמעון. הם ידידים טובים עוד מימי הישיבה הקטנה. ר' שמעון לומד כיום בכולל "אבן העזר" בעיר השכנה. "מה נשמע שימעליה?" "ברוך השם, איך אצלכם?" "נקווה לטוב, יש לי בכיס את המעטפה לחג... היא נראית לי צנומה ביחס לשנים קודמות..." מלחשש ר' משה.

"הו, אצלנו ראש הכולל והעסקנים עשו לנו את ההפתעה של תשרי. הם הודיעו לכל האברכים שיומיים לפני החג יגיע משלוח לכל בית, ובו, אל תשאל ר' משה, חבילת ענק. ארגו עופות, ארגו בשר בקר, 8 ק"ג דגים, ובלי סוף שימורים, וגם מטרגות וטיטולים, בנוסף כל אברך קיבל מעטפה ובתוכה 800 ₪. אני מעריך שאני מסודר עד כסלו, טבת".

ר' משה הצטמרר מקינאה. השמועות בכולל שלו דיברו על גרעונות, הלוואות, צימצומים צפויים, לא פלא שהוא העדיף לדחות את פתיחת המעטפה. הידידים נפרדו בלחיצת יד. ר' משה פנה לביתו, וטיפס בגרם המדרגות. "נו, קיבלתם משהו?" שאלה אשתו בחוסר סבלנות... "צריך לעשות המון קניות" עדכנה אותו.

"כן, קיבלתי מעטפה. אשתה קפה, ואחר כך נבדוק אם יש הפתעות".

שת דקות אחר כך רעייתו הציבה כוס קפה שחור מולו, והתיישבה סקרנית.

"פתח בבקשה". ר' משה שלף את המעטפה המקופלת מכיסו, יישר אותה, ופתחה לרווחה. אכן, היה שם נייר מקופל. הוא שיטח אותו לנגד עיניו והקריא "שנה טובה לך ר' משה יקירנו... וכבר לימדונו חז"ל כי מזונותיו של אדם נקצבים לו מראש השנה ועד ראש השנה, חוץ מהוצאות תלמוד-תורה, חגים, שבתות וראשי חודשים. לצערנו נבצר מעמנו הפעם לסייע לכם בקניות לחג, עקב המצוקה הכספית הקשה של הכולל. מספר תורמים שלנו המושקעים בארה"ב איבדו כל הונם... והבנקים מסרבים להגדיל לנו את האשראי... צר לנו. יהי רצון שתכתב ותחתם לחיים טובים ולפרנסה בשפע יחד עם כל בני משפחתך. בברכה...". תחושה של מחנק בגרון, עלבון צורב ודמעות על הסף, סיחררו יחדיו את ר' משה. המילגה הצנומה שלו וחצי משכורתה של אשתו, לא ישרדו את חגי תשרי. מאין... יבוא... עזרי.

"אוף" הפטיר "איך הם לא מתביישים באמלל אותנו, אנחנו לומדים במסירות, עושים מבחנים, עומדים בסדרים, והם!!! הלא יוצאים האלה שולחים לנו מכתב הסבר, עם איחולי שנה טובה...". ר' משה קם בזעם וניגש אל הטלפון. הוא חייג לחברותא שלו ר' מרדכי. "נו מרדכי, מה תגובתך למכתב הבכיני של העסקנים?". "בושה! ממש בושה. דיברתי עם מנחם לחברותא שלי בכולל ערב, והוא מספר לי על הכולל השכן, שם נתנו לפחות 500 ₪ תלושים לכל אברך, ועוד חבילה מכובדת" ציין מרדכי "העסקנים שלנו נירפים...". "זה עוד כלום" התלהם ר' משה "פגשתי את שימעליה, הם בכלל מדושני עונג, קיבלו בשר עופות דגים וים של תלושי קנייה ואנחנו כמו מצורעים... דומני שאחפש לי כולל אחר". סוף ציטוט. ר' משה ור' מרדכי התיישבו

סמוך לראש הכולל, עכשיו הם הולכים לשמוע שיחת חיזוק לקראת ראש השנה. "את חטאי אני מזכיר היום" פתח הרב "אתם יודעים שעדיין לא ניגמלתי מעישון, אבל למרות המיגרעות שיש בסיגריות, אני חייב להן חוב מוסרי כבד. ובכן, בהיותי אברך צעיר ודחוק, לא נהגתי לקנות סיגריות בלשון מליצית, הייתי מעשן רק סיגריות "תן-לי". האברכים חייכו, חלקם מכירים את טעם הסיגריה הזו.

"הצלחתי לעשן לפחות 10 סיגריות "תן-לי" ביום. כקמזן מצוי הקפדתי שלא לבקש מאיש אחד שתי סיגריות, וגם לא סיגריה יום אחר יום מאותו ברנש. היו מקוטלגים במוחי לפחות מאה איש, אולי יותר, מהם ביקשתי וקיבלתי סיגריות "תן-לי", אמרתי "תודה" ועישנתי את שלהם. בוקר אחד יצאתי מבית הכנסת השכונתי לפני לכוון תחנת האוטובוס. ליד המכולת שוחחו ביניהם שני בעלי-בתים מכובדים שאחד מהם הכרתי, ומעולם לא ביקשתי ממנו סיגריה. יופי, חשבתי הוא קורבן חדש וטרי. ניגשתי, אמרתי "בוקר טוב" בנימוס, "מה שלומכם", ובעדינות רבה סימנתי באצבעותי על שפתי, את סימני המעשן, כאומר "אולי לכבודו יש סיגריה בשבילי". לא תאמינו, הבעל-בית הביט בי בשתי עיניים חודרות, ואמר לי נחרצות "אני לא מחלק סיגריות" והמשיך לשוחח עם חברו. ואני? כאילו אוויר בשבילו. עזבתי את המקום עלוב ונעלב. עד היום, 25 שנים אחרי המקרה, אני לא שוכח את האיש הזה, שלא נתן לי סיגריה. כשאני מבחין בו ברחוב, אני עובר למדרכה השניה, ובכל פעם אני חש בזעם כלפיו ואפילו ברצון לנקום. "עשרים וחמש שנים אני גורר בתוך ליבי הקפדה קטנה שאינני מסוגל להיפטר ממנה. ומה בסך הכל הוא אמר: "אינני מחלק סיגריות", והוא בהחלט צודק, שכן אין לי ספק שהוא מכיר כמה וכמה טיפוסים שכמוני חובבי "תן-לי". אבל אברכים יקרים, הנורא מכל הוא, שאת האיש הזה שלא העניק לי סיגריה אני זוכר לרעה, אבל את אותם עשרות רבות של יהודים טובים שנתנו לי סיגריות בחפץ לב, אינני זוכר, ואין לי שום הכרת-הטוב כלפיהם. תראו עד כמה עכורה לפעמים נפש האדם, יש סביבנו המון בני אדם נפלאים, שמיטיבים עמנו בחומרות, ברוחניות, במאור פנים, עוטים אותנו בדאגה, ביחס טוב, ואפילו בחמימות אנושית פשוטה, ואנחנו מאד אדישים כלפיהם, כאילו שהטבות הללו הן מובנות מאליה. לרבים מהם אנו לא מתקשרים ערב ראש-השנה לאחל להם "שנה טובה ומאושרת", כי לדאבון הלב לעיתים אנו מעדיפים לדחוק הטבות אלה, כדי לא להיות אסירי תודה. אבל אם חלילה מישהו התעלם מאיתנו, שכח אותנו, נמנע מלהיטיב, מיד הוא הופך לטיפוס שנוא המעורר בנו מיאוס. ואת חטאי הזכרתי כאן היום...כדי שאולי נעשה בהם שימוש לקראת יום-הדין". ראש הכולל סגר את ספריו, איחל "שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה" לאברכיו ופנה לצאת. ר' משה הביט בו בעיניים מעריצות "איך הרב עשה מעצמו איש קטן וקפדן. זו הגדלות שלו" הרהר. האברכים נפרדו מראש הכולל בלחיצת ידיים, ולא הזכירו מילה את אכזבתם הגדולה מהמעטפות הצחורות והריקות. עוד יומיים ראש השנה. ר' משה צעד לכוון ביתו ומרחוק הבחין בטנדר על גבו שני סבלים חסונים הפורקים קרטוני בשר ועופות. ואז שוב התעורר בו הכעס הקטן והטרדני כלפי העסקנים. "כן ראש הכולל אמר שאסור להיות כפוי טובה... אבל... אבל... הם היו צריכים יותר להתאמץ בשבילנו... הם לא בסדר, הם פשוט לא בסדר" עקצו אותו המחשבות. ר' משה טיפס באיטיות בגרם המדרגות עד לקומה השלישית. דלת דירתו היתה פתוחה. הוא הבחין ברעייתו בסלון, ניצבת מעל ארבעה קרטונים גדולים גדושים מכל טוב הארץ, כולל קפואים. בידיה מעטפה. "אתה לא תאמין משה, לפני עשר דקות הגיע לכאן שליח עם הקרטונים, ועם המעטפה הזו. תראה מי השולח. כמזל מעניין". ר' משה פתח את המעטפה, והוציא משם דף צבעוני. "ר' משה אברכנו היקר. ברגע האחרון הצלחנו להתרים גביר גדול, מקווים שתהנו. שנה טובה. העסקנים". עמוק בפנים רבצו להם עוד ארבע תלושים, כל אחד ע"ס 200 ₪. ר' משה התיישב על הכורסא, נושף ומתנשף, ובעיקר חש בעליבותו הגדולה. "כפוי טובה אני, כפוי טובה". והמעטפה הצחורה כמו לחשה לאוזנו מתוך כיס החולצה: "אשריך שידע הנך, שכזה אתה"

טוֹר לִבֵּן תּוֹרָה

הרב יוסף דוד כהן שליט"א

של לימוד התורה במנהרה של קושי זה שווה יותר ממאה דקות של שטייגן עם מצב רוח. תזכור שהיום הזה הוא מנהרה שחוסכת לך המון פקקים ארוכים בעבודת ה'. **אחד מהקשיים** העיקריים בימים של קטנות המוידון שאתה לא מרגיש שאתה מתקדם, אך תדע שגם במנהרה בשונה בנוסע בכביש רגיל, אתה לא רואה כלום, אתה נוסע ונוסע ולא מרגיש שמשוה שם מתקדם, אבל ברגע שאתה יוצא מהמנהרה, אז אתה קולט מה חסכת, את זה רואים רק אח"כ, כן בקשיים תדע שאתה מתקדם המון וכל יום של קושי הוא קיצור דרך אדיר. **רבי שמעון בר יוחאי** בהתחלה הוא היה תלמיד אחד מתלמידי רבי עקיבא לרשב"י, היה חבר שקראו לו רבי חנניא בן חנניא, והגמ' מספרת שרבי חנניא הקדים את רשב"י ונכנס לשיבה כמה ימים ספורים לפני רשב"י ושניהם למדו בישיבה במשך ארבע עשרה שנים רצופות ורשב"י העיד שבמשך כל השנים האלו הוא לא הצליח להדביק את הקצב עם רבי חנניא, והנה יום אחד רשב"י נכנס למערה עם בנו ולאחר י"ב שנים הוא יצא משם, והוא עשה כזו עקפה אדירה עד כדי כך שאם לפני כן הוא היה שואל את רבי פנחס בן יאיר שאלה ורבי פנחס היה עונה לו י"ב תירושים, הרי מעכשיו התפכו היצירות ורבי פנחס בן יאיר היה שואל שאלה ורשב"י היה עונה כ"ד תירושים. זהו בגלל המנהרה שרשב"י נכנס אליה. שיעורו של הרב יוסף דוד כהן שליט"א

בכל יום רבעי מועבר בקו משכני
אחר-ך 02-581-6767
לרכישת ספרי ידי כהן ועוד ספרי
המחבר 052-764-4642

החיוך הסיבועי

מאיר פנחס

מורינו רוח"מ
יססור הערב
בשעה 20:15
שיעור כללי
בענין אין פודים
את השבויים יותר
מכדי שמיהן
והמסתעף לציר
פילדלפי האם
חשיב ספק
פיקוח נפש או
ודא'.....

אחד החל לעשות את סגולת ה - 40 יום רצוף בכותל לצורך מציאת השידוך עד שהחל להחסיר יום ואח"כ יומיים וכך חזר על עצמו שחיסר מידי פעם ביומיים כשאמרו לו זה לא שווה צריך ברצף!! ענה אני סומך על דין לבד כמו בסוכה, אח"כ שכמעט שבוע הפסיק להגיע, וכששאלוהו מה עכשיו? ענה יש גם דין גוד אסיק וגוד אחית מחיצתא... אני מסתדר, עד שאמרו לו תזהר!! שלא תקבל בסוף לשידוך "דופן עקומה"

נהג המכתזית
שהואשם בהתזת
מים על אנרכיסט
ובכך גרם לו
פגיעה בעין, טוען
להגנתו כי האיש
היה עם מעיל
שחור, מה שגרם
לו לחשוב בטעות
שהוא חרדי.....

שאלות ותשובות

הרב דוד טהרני שליט"א

והוסיף מופה"ד בספר מאור ישראל (שבת קנו): שהוא על דרך מה שאמרו במסכת בבא בתרא (קכג). על לאה וצדקתה ותפלתה שגרמו שלא נפלה בחלקו של עשו הרשע, אלא בחלקו של יעקב אבינו. ובהכי אתי שפיר טפי מה שאמרו במועד קטן (יח): אמר שמואל, מותר לארס אשה בחול המועד, שמא יקדמנו אחר, ופריך מהא דאמר שמואל ארבעים יום קודם יצירת הולד בת קול אומרת בת פלוני לפלוני, ומסיק שמא יקדמנו אחר ברחמים, והיינו שאם יש לו זכות גדול, מהניא ליה תפלתו לזכות בה, ומבטלת המזל הקודם. ע"ש.

האם מותר לברך על מים בברזייה כשהיא סגורה?

כששותה מים ממיתקן מים קרים ניתן לברך כאשר הוא עומד ליד המתקן וידו מונחת על הברז, ועם סיום הברכה ילחץ על הלחצן וילגום לרויה מהמים הקרים, ואין צורך לפתוח את ברז המים שיזרמו כל משך אמירת הברכה. ולדעת רבינו ירוחם (מישרים נתיב לא סוף ח"ו) השופך מי בורו ואחרים צריכין לו אסור, משום בל תשחית ואי איתרו ביה למלקות מלקין אותו, ע"ש.

אדם ששותה מים מברזייה בשיעור רביעיית מברך 'בורא

נפשות'?

השותה ישירות מים ממיתקן מים קרים לא יברך בורא נפשות, כיון שאינו לוגם רביעיית מים ברצף, וכדין מי ששותה מים מהברז בכף ידו שאינו מברך ברכה אחרונה כיון שלוגם מהם מעט מעט, ולא רביעיית בבת אחת ברצף.

האם יש לזלזל להניח רגל על רגל בבית מדרש ובבית הכנסת?

הנחת רגל על רגל ביושבו בבית הכנסת ובבית המדרש, הוא דרך שחץ וגאווה. כן כתב מופה"ד רבינו עובדיה יוסף זצ"ל בספרו חזון עובדיה (ד' תעניות עמ' תמז) בשם בספר הסמ"ק (סי' יא) בהגהות רבינו פרץ (אות ב). וכ"כ בעטרת זקנים (סי' צה), שזהו דרך גאווה. ושכ"כ החיד"א בקשר גודל (סי' יב אות ל), ומהר"י אלגזי בספרו שלמי צבור (דף קי ע"ג), ובחסד לאלפים (סי' צה אות ב), ובבן איש חי (ש"ר פרשת יתרו אות ט). ע"ש. ומ"מ כאשר אינו נמצא בבית המדרש אע"פ שבמסכת דרך ארץ (פרק יא) איתא שמי שיושב "וירכתו על חבירו" הרי זה מגסי הרוח, כבר כתב בספר מפי האיש (עמ' קלט) בשם הגר"ש אלישיב שהאחרונים טוענים שזה נאמר פעם שהיו הולכים עם בגד קצר, וכשהיו מניחים רגל על חברתה היה הבשר נגלה, ע"ש.

האם אפשר להתפלל על זיווג שהיה כך וכך, והרי 'ארבעים יום קודם יצירת הוולד....בת פלוני לפלוני'?

הנה המהרש"א (יבמות סג. בחידושי אגדות) דאמרין התם אשה טובה בחיק ירא ה' תנתן, דאע"ג דאמרין בריש סוטה (ב.) ארבעים יום קודם יצירת הולד בת קול מכריזה בת פלוני לפלוני, יש לומר שע"י זכות גדול אפשר שישתנה המזל, כמ"ש התוס' (שבת קנו. ד"ה אין מזל לישראל).

אחת שיאלתי

מאוצרותיו של הרה"ג יצחק זילברשטיין

לקוח מתוך סדרת הספרים "אחת שאלתי" מאת המחבר הרב ארז חזני

הגמ"ח של נהג האוטובוס

בעודה עומדת נדהמת לשמע התשובה, הוציא הנהג מכיסו הפרטי כרטיסי "רב קו" הנדרשים לתשלום עבור מבגרים ונער, ו... פשוט שלם בעצמו במקומם.

איש שיחננו מספר: ההנהגה הקיחדת הזאת של הנהג הפעימה את רוחי. החלטתי להתחנות אחר סודו של הנהג, שלא היה לבוש פאדס שומר תורה ומצוות, ונהג במדת חסידות מפלגה שקזו...

נגשתי אליו, בקשתי בנימוס את סליחתו, והתעניינתי לדעת אצלו מה עומד מאחורי ההנהגה המאלפת הזאת.

הנהג חיך והשיב בפשטות: "עלה בדעתי להחזיק בכיסי כרטיסים אלו, שישמשו כמין גמ"ח למקרים דומים שבהם אנשים נתקעים ללא רב קו". לשמע דברי הנהג - ממשתיך איש שיחננו לספר - תמיהתי רק הלכה וגברה. עד עתה הייתי סבור שהנהג נהג כן באופן חד פעמי, ואילו כעת אני שומע שהוא הנהג קבוע של... לא התאפקתי ושאלתי אותו: "אשמח מאוד אם תגלה לי מהיכן למדת הנהגות טובות כאלה".

הפעם הוא העלה חיך יותר רחב על פניו והשיב לי: "תראה, אתה לך רמז, וכן הסתם, אתה כיהודי חרדי תבין לבד... אני תושב רמת-השרון..."

חשבתי רגע, ועוד רגע, אף לא הצלחתי לקלט למה הוא מתכוון, מה הקשר בין הגמ"ח האצילי שלו, לבין גבדת היותו תושב רמת השרון...

הוא הבחין במבוכתי, והמשיך: "מה אתה? וכי אינך יודע שלרמת השרון יש רב הדומה למלאך - רבי יעקב אדלשטיין? - - -"

"מה? - האם הוא המממן של הגמ"ח הזה?" שאלתי בפליאה. "לא! לא!" השיב הנהג בשלילה, "מה פתאום! וכי יעלה על דעתך שאני אלה להטריד את הרב בדברים פעוטים כאלה? אף אמר לך - כאשר

רואים כזה אדם השופע צדקות, נתינה לזולת וטוב-לב כמו של הרב שלנו, אי אפשר לנהג אחרת..."

מפליא!! עד היכן חודרות קרני אורו של יהודי הנהג בצדקות, בנכבדות האלה? וכשניגש אל הציון - כך שמעתי מאחד שליוחיו - אמר של ובאצילות, ומקדש שם שמנים. הנהגותו משפיעה על כל סביבתו, גם על אלו שעדיין רחוקים משמירת התורה והמצוות, ומשתקפת במעשי הטבה וחסד כאלו...

כתב הרמב"ם (הל' יסודי התורה ה'-'א): "אם דקדק ההכם על עצמו, והיה דבורו בנחת עם הבריות, ודעתו מערבת עמו, ומקבלם בסבר פנים יפות, מכבד להם, ואפילו למקלין לו, ונושא ונותן באמונה, ולא יראה תמיד אלא עוסק בתורה, ועושה בכל מעשיו לפני משורת הדיו, עד שימצאו הכל מקלסים אותו, ואוהבים אותו, ומתאווים למעשיו - הרי זה קדש את ה', ועליו הכתוב אומר: ויאמר לי עבדי אתה ישראלי אשר בך אתפאר".

כל אחד מאתנו צריך לזכר שהוא משמש כ"שגריר" של הקדוש ברוך הוא, ותפקידו הוא למשך את הבריות אל הקדוש ברוך הוא! יהודי שנוהר בדרך, ומקדש שם שמנים בהליכותיו, מקרב בכך את אחיו התועים לאביהם שבשמים. כאשר האדם מתנהג בנימוס, בדרך-אגף ובהארת-פנים כלפי האולת, ועוסק בתורה ובגמילות חסדים, הבריות רואים בהנהגותיו האצילות את כבודו של מקום, שצוה עליהן, הם מקלסים אותו ומשתוקקים לנהג כמותו.

דגמא נפלאה לקיום דברי קדשו של הרמב"ם, נוכל למצא בספור המופעים שלפנינו, שספר על ידי הגאון רבי אליעזר הלוי טורק שליט"א:

שמעתי מתלמיד חכם חשוב, כי לפני כמה שנים נסע עם בני משפחתו באוטובוס לפארק גדול במרכז הארץ. בדרך הם נפגשו באקראי בהתרחשות פלאית, המוכיחה עד היכן מגיעה השפעתו של צדיק ותלמיד חכם על בני מקומו.

באחת התחנות עלו על האוטובוס שבו נסעו אשה עם חמשה ילדים קטנים. האשה בקשה מהנהג להקמין עד שהיא תושיב את הילדים במקומם, ומיד תבוא לשלם את דמי הנסיעה.

לאחר כדקה היא שבה אל הנהג בפי-ברפים והודיעה בנימה של צער, כי מרב מהירות ובהירות שלא להפסיד את האוטובוס שקהקח את הארנק עם כרטיסי ה"רב קו" בבית... למעשה פרעו אין לה דרך לשלם על הנסיעה, והיא כבר התכוונה שהנהג יורה לה לרדת עם ילדיה.

אלא, שכאן קרה דבר בלתי צפוי... הנהג, שהיה נראה רחוק מהדת ומשמירת תורה ומצוות, הגיב ברוח ננוחה ונעימה: "אין לך כלל מה לדאג... יש מי שישלם עבורך ועבור הילדים..."

החיזוק השבועי

סיפר הגה"ח רבי שמעון שפיצר שליט"א: אחד מהפרקים בענווה שראו אצל כ"ק האדמו"ר מראחמסטריווקא ארה"ב זצוק"ל היה בעת שבנו בכורו הרה"צ רבי מרדכי זיע"א שהיה משכמו ומעלה וכתבי עליו ביותר, נלקח ממנו בחטף ה"י. היה זה בחודש סיון בעת סעודה שלישית. הלכו ליטול ידים לסעודה, ופתאום חזרה הנשמה למקורה.

התנהגותו של הרבי זיע"א באותה תקופה, הוציאה צדיקים ויראי שמנים מכליהם, בראותם איך בן אנוש יכול להגיע לדרגה כזו. תגובתו הראשונה היתה: "נו, הרי כך אנו אומרים - 'על חיינו המסורים בידך'". רגע אחד קודם לכן היה חי כאחד האדם, ובין רגע איננו, נו, על זה אנו אומרים על חיינו המסורים בידך.

אחרי השבעה נסע הרבי לארץ ישראל כדי לעלות על ציון בנו שנטמן בחלקת ראחמסטריווקא בהר הזיתים, ושם בארץ ישראל פגש חברים משנים נשכחות, ואת כל אחד קיבל בשמחה ובמאור פנים: "שלום עליכם! ברוך ה' שאנו נפגשים". נראה היה עליו כאילו הגיע לחתונה.

ניתן לקבל את העלון בכל שבוע במהדורת האימייל בשליחת בקשה לכתובת: 025806335AA@gmail.com

בחסד דקות הפנויות שלך חייג! 02-581-6767

חג סוכות שמח!!!